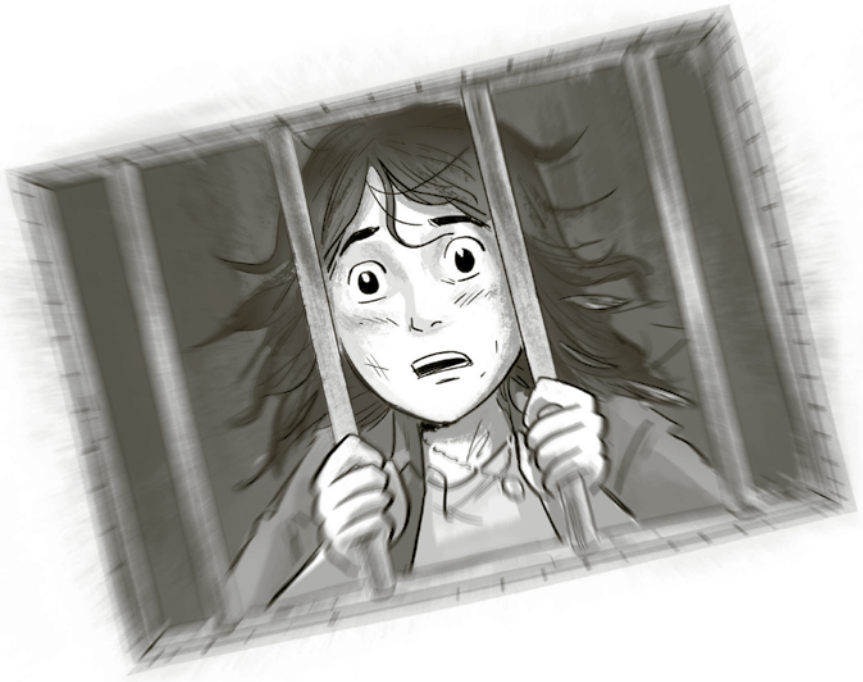

1

FANGET

Jeg klamrede mig til tremmerne bag i lastbilen og hylede til mine hunde, der sakkede længere og længere bagud.

Solopgang, Brutus, Zip, Sniffer og Stump løb, alt hvad de kunne, men de kunne ikke følge med.

Min flok var alt, hvad jeg havde. Der var gået fire år siden den nat, hvor jeg sammen med min familie var flygtet fra vores hjem. Fire år, siden jeg var flygtet ind i skoven og var blevet væk fra dem. Hvis ikke det havde været for mine dyr, ved jeg ikke, om jeg ville have overlevet.

Og nu ville jeg også miste dem.

Jeg hylede igen af mine lungers fulde kraft.

”Hold mund!” hvæsedde manden med
overskægget.

Da jeg samme morgen var løbet ud af skoven og havde fået øje på de to arbejdende mænd, var jeg blevet lykkelig. Jeg havde brændende ønsket mig at finde andre mennesker, så jeg havde ikke været så forsigtig, som jeg burde. Min flok havde lært mig at træde varsomt, at aflæse andre levende væsener og forudse deres næste træk, men jeg havde ladet min begejstring få overtaget.

I et tåbeligt øjeblik havde jeg opført mig som ... et menneske.

Mændene havde skubbet mig ind i deres lastbil og var kørt fra mine hunde.

Jeg spekulerede på, om mændene havde noget at gøre med angrebet på vores by for alle de år siden. De var sikkert en del af en eller anden hær.

Mine hunde var nu kun utydelige skikkelser i en sky af støv. Vinden blæste, støvet hvirvlede op ... og et øjeblik efter var min flok væk.

Ville jeg mon nogensinde se dem igen?

Jeg hørte et skrig og så op mod himlen. Ørn!
Hun var ikke andet end en prik højt deroppe, men
hun fulgte stadig med os. Ingen bil kunne køre
fra hende!

Et virvar af tætte grene lukkede sig over bilen som et grønt gardin, så jeg ikke længere kunne se Ørn. Jeg drejede hovedet og så, at vi var på vej ind i noget, der lignede en lang tunnel af træer.

Jeg holdt udkig og ventede, spejdede efter en sprække mellem trækronerne. Jeg mistede

tidsfornemmelsen, mens vi fulgte vejen, der snoede og bugtede sig gennem skoven. Omsider var der et hul i løvtaget, og jeg strakte hals for at se op på himlen.

Ørn var ingen steder at se.

Jeg lænede mig tilbage i sædet. Jeg vidste, at mine hunde var trofaste mod mig. Jeg var sikker

på, at de ville finde mig. Det kunne godt være, at de ikke var lige så hurtige som lastbilen, men de var dygtige til at følge spor, især Sniffer. Desuden var der kun den ene lange vej, så de skulle bare følge den.

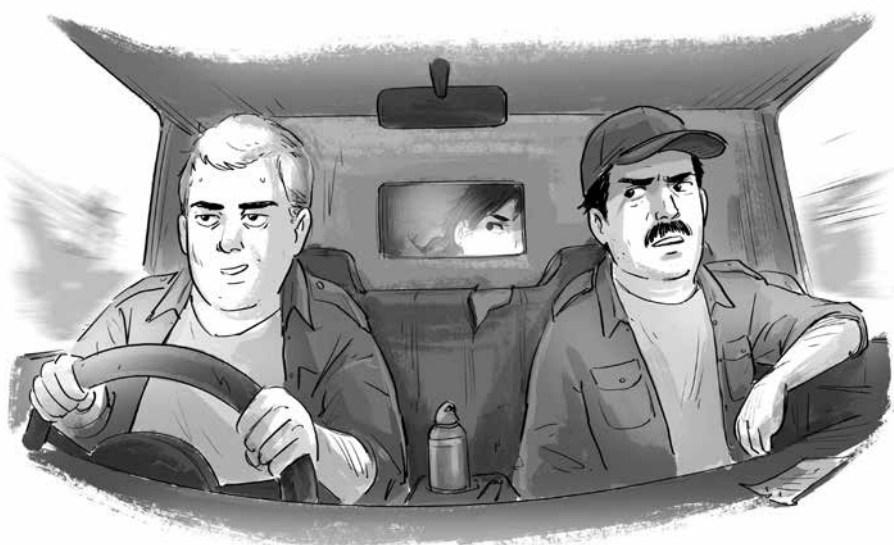
Men så sank hjertet i livet på mig. Forude delte vejen sig i tre.

Jeg knurrede højlydt.

Ham, der kørte bilen, kastede et nervøst blik bagud på mig. "Måske skulle vi binde hende?"

Manden med overskægget fnøs. "Hun er jo bare en lille tøs."

Vi tog vejen til højre. Hvordan skulle mine hunde vide, hvilken vej vi var kørt? Jeg måtte gøre et eller andet for at hjælpe dem, måske give dem en fært at følge? Det eneste, jeg kunne komme i tanke om, var at rive lidt af mit hår af og kaste det ud mellem tremmerne.

Hårstråene susede gennem luften bag lastbilen og var væk på et øjeblik. Det virkede så ubetydeligt, men jeg håbede alligevel, at håret ville efterlade et spor. Ville det være nok til at vise hundene vej?

Jeg forsøgte at stole på Sniffers eminent lugtesans. Den havde før overrasket mig.

Mens vi kørte, rev jeg flere hårstrå ud og sendte dem af sted et efter et.

Pludselig vendte manden med overskægget sig om i sædet. ”Sig mig, hvad lavede du egentlig inde i skoven?”

Jeg gloede vredt på ham. Jeg havde ikke tænkt mig at fortælle ham noget.

”Hørte du, hvad jeg sagde, tøs? Jeg spurgte dig om noget!”

Jeg stirrede på ham, sådan som jeg altid stirrede på Brutus, når han udfordrede mig.

Lidt efter fnøs han og vendte sig om igen. ”Det er ligegyldigt, om du siger noget eller ej. Fran skal nok finde noget at bruge dig til.”

Jeg stak hånden ind under blusen og fik fat i min slynge. Den gav mig lidt håb. Mændene troede, at jeg var en helt almindelig pige.

"Hun ... viser tænder ad mig!" sagde ham, der kørte bilen.

"Tag dig ikke af hende," sagde manden med overskægget. "Vi er fremme nu."

Vi var gennem den grønne tunnel og kom ud i solskinnet.

